

Tā nebija lidmašīnas rūkoņa. Dūcējs bija kukainis, kas lidinājās kaut kur virs manas auss un bija mazāks par mušu. Kukainis apmeta pāris loku manu acu priekšā un tad pazuda kādā tumšā istabas kaktā.

Uz griestu lampas gaismu atstarojošā apaļā, baltā galda atradās stikla pelnutrauks, un tajā kūpēja gara un tieva cigarete. Uz tās gala vīdēja lūpu zīmuļa pēdas. Netālu no galda malas stāvēja bumbierveida vīna pudele. Uz etiķetes redzamā gaišmatainā sieviete turēja rokās vīnogu ķekaru un patlaban bija piebāzusi pilnu muti ar ogām. Sarkanā griestu lampas gaisma trīsuļodama atstarojās no glāzē ielietā vīna virsmas. Galda kājas bija iegrimušas biežajā, pūkainajā paklājā. Tieši man pretī stāvēja liels tualetes galdiņš. Pie tā sēdošās sievietes mugura bija sviedriem klāta. Sieviete pastiepa uz priekšu kāju un novilka melnu zeķi.

– Klau, padod man to rozā divieli, – Lilija teica, pamezdama uz manu pusi sarullēto zeķi. Viņa pateica,

ka nupat esot pārnākusi no darba, un viegli pamasēja taukaini spīdošo pieri ar odekolonu.

– Nu un kas tad īsti notika? – viņa vaicāja, uzlūkodama mani un vienlaikus berzēdama muguru ar dvieli.

– Ai, zini, es nospriedu, ka vajadzētu viņu uzciņāt ar kādu stiprāku malku, lai viņš maķentiņ nomierinātos. Bez tam mašīnā sēdēja vēl divi citi tipi, un visi viņi bija saostījušies līmi, un tā nu es nodomāju, ka iedošu viņam kādu stiprāku malku. Vai viņš tik tiešām ir sēdējis mazgadīgo ķurķi?

– Tas tips ir korejietis.

Lilija patlaban tūrja nogrimēto seju, slaucīdama to ar nelielu saplacinātu un kodīgi smaržojošā šķidrumā samērcētu vates piciņu. Pēc tam viņa pieliecās tuvāk pie spoguļa un noņēma liekās skropstas. Tās atgādāja kādas tropu zivs spuras.

Nosviestā vates piciņa bija melnos un sarkanos traipos.

– Ken, viņš sadūra savu brāli, man šķiet, ka tas laikam bija viņa brālis, bet viņš nenomira, un pēc neilga laika viņš atkal ieradās bārā.

Es cauri viņa glāzei palūkojos uz spuldzi. Kvēldiegs gludās stikla lodes iekšpusē mirdzēja tumši oranža krāsā.

– Lilij, viņš teica, ka tu esot viņam kaut ko stāstījusi par mani. Būs labāk, ja tu turpmāk turēsi muti un gari nepļāpāsi ar šādiem baismīgiem tipiem.

Lilija iztukšoja viņa glāzi, kas atradās uz lūpu zīmuliem, matu sukām, pudelītēm un kārbiņām piekrāmētā tualetes galdiņa, un mana deguna priekšā novilka plātās zelta brokāta bikses. Uz vēdera vidēja bikšu gumijas nospieduma svītra. Runāja, ka Lilija savulaik esot bijusi tērpu demonstrētāja.

Pie sienas karājās ierāmēts fotoattēls – Lilija kažokā. Viņa stāstīja, ka tas esot šinšillas kažoks un maksājot neskaitāmus tūkstošus jenu. Kādu dienu, kad ārā valdīja sals, Lilija ienāca manā istabā bāla kā nāve – viņa bija ielaidusi pārāk lielu devu filopona*. Ap Lilijas muti vidēja izsitumi, viņa stipri trīcēja un, tikko atvērusi durvis, pakrita uz istabas grīdas.

Es palīdzēju viņai piecelties. Cik atceros, viņa apvaicājās, vai es nevarot noņemt viņai nagu laku, jo tā esot ķepīga un pretīga. Viņas kleita atsedza muguru līdz pat jostasvietai. Lilija mirka vienos sviedros, pat pārļu kaklarota bija pārklāta ar glumu sviedru kārtiņu.

* Filopons – viens no narkotiskās vielas metamfetamīna nosaukumiem. Metamfetamīns pieder pie centrālās nervu sistēmas stimulatoru grupas, parasti sastopams pulvera formā, to var lietot, sajaucot ar ūdeni un izdzerot, injicējot vai iešņaucot.

Man pie rokas nebija nagu lakas atšķaidītāja, tāpēc notīrīju viņas roku un kāju pirkstu nagus ar krāsu šķīdinātāju. Kad biju pabeidzis darbu, viņa dobajā balsī paziņoja, ka tā esot bijusi tīrā haltūra. Kamēr es turēju viņas kāju aiz potītes un tīrīju nost laku, Lilija, smagi elpodama, vienaldzīgi raudzījās pa logu. Pabāzu roku zem tērpa apakšmalas un sajutu aukstos sviedrus, kas klāja Lilijas gurnu iekšpusi. Noslēpstu viņu un novilku biksītes. Lilija sēdēja uz krēsla, plati iepletusi kājas, biksītes bija aptinušās ap potīti, un viņa teica, ka labprāt paskatītos televizoru, jo patlaban tiekot demonstrēta kāda veca Elijas Kazana* filma ar Marlonu Brando galvenajā lomā. Pagāja ilgs laiks, līdz no manām plaukstām nožuva pēc puķēm smaržojošie sviedri.

– Rjū, tu aizvakar Džeksona mājās dūries ar morfiju, vai ne?

Lilija, sakrustojusi kājas, bija atslīgusi uz dīvāna un mizoja no ledusskapja izvilkto persiku. Viņa piedāvāja to man, taču es tikai atmetu ar roku.

– Klau, vai tu neredzēji tur vienu meiteni – sarkanī krāsoti mati, īsi svārki, labs stils, glīts dibens?

* Elija Kazans (*Elia Kazan*) (1909 – 2003) – grieķu tautības amerikāņu teātra un kino režisors.

– Nezinu. Tur bija trīs japāņu meitenes. Vai tu runā par to, kurai ir afro frizūra*?

Sēdēdams krēslā, es varēju saskatīt virtuvi. Pa netīrajiem izlietnē sakrautajiem šķīvjiem rāpoja melns kukainis. Iespējams, ka tas bija tarakāns. Slaucīdama uz gurniem uzpīlējušo persika sulu, Lilija turpināja runāt.

Viņa šūpoja uz kājas pirkstiem uzmaukto čību. Kāja bija sarkanu un zilganu asinsvadu izraibināta. Allaž esmu uzskatījis, ka cauri ādai redzami asinsvadi izskatās ļoti jauki.

– Tātad šī kuce melo. Viņa neieradās darbā, aizbildinādamās ar slimību, bet patiesībā viņa visu dienu izklaidējās kopā ar tādiem tīpiem kā tu. Nu, paldies! Vai viņa arī dūrās?

– Džeksons nekādā ziņā nebūtu viņai to atļāvis. Šajā ziņā viņš ir īsts draņķis, kurš uzskata, ka meitenēm nevajadzētu durties. Tātad viņa bija no jūsu darba, vai ne? Viņa pārlietu daudz smējās – smēķēja pārāk daudz zāles** un pārāk daudz smējās.

– Vai tu domā, ka viņu vajadzētu atlaist no darba?

* Afro stila frizūra – smalkās bizītēs pie galvas sapīti mati.

** Zāle (slengs) – marihuāna, izžāvētu kaņepju ziediņu, lapiņu un sīko zariņu samalts maisījums zaļganai brūnā krāsā ar rūgtu garšu un raksturīgu kaņepju smaržu.

– Bet viņa piesaista apmeklētājus, vai ne?

– Jā, viņa piesaista tos ar savu pakaļu.

Tarakāns bija iebāzis galvu ar kečupa kunkuļiem apkaltušā šķīvi, tā mugura taukaini spīdēja.

No sašķaidītiem tarakāniem izplūst dažādas krāsas šķidrums. Iespējams, ka šā tarakāna vēderiņš bija piepildīts ar sarkanu sulu.

Reiz, kad es nositu pa krāsu paleti rāpojošu tarakānu, tā sula bija spilgti violeta. Tā kā uz paletes nebija violetas krāsas, es nospriedu, ka mazajā vēderiņā atradies sarkanās un zilās krāsas sajaukums.

– Un kas tad īsti notika ar Kenu? Vai viņš sveiks un vesels nonāca mājās?

– Ak, es viņu ielaidu dzīvoklī un teicu, ka šeit nav nevienas meitenes, vai viņš nevēlas iedzert, bet viņš teica, ka vēloties tikai kokakolu, jo esot jau pamatīgā kaifā. Patiesībā viņš man atvainojās.

– Riktīgs muļķis.

– Tipiņi, kas viņu gaidīja mašīnā, savāca meiču, kas gāja garām, viņa bija diezgan nogribējusies.

Uz Lilijas vaigiem atlikušais grims viegli spīdēja. Viņa iesvieda persika kauliņu pelnutraukā, izvilka no augstā sasukā uzspraustajiem krāsotajiem matiem matadatas un, iespiedusi lūpu kaktiņā cigaretī, sāka lēni vilkt suku cauri matu viļņiem.

– Kena māsa savulaik strādāja mūsu bārā, viņa bija ļoti smalka meitene.

– Viņa aizgāja no darba?

– Šķiet, ka viņa devās atpakaļ uz mājām, teica, ka viņas dzimtene atrodoties kaut kur ziemeļos.

Viņas mīkstie, sarkanie mati lipa pie sukas. Pēc tam kad milzīgā matu gūzma bija izsūkāta, viņa strauji, it kā pēkšņi kaut ko atcerējusies, piecēlās un izņēma no skapja sudraba kastīti, kurā atradās neliela šļirce. Lilija pacēla pret gaismu mazu, brūnu pudelīti, pavēroja, cik daudz šķidruma tajā vēl atlicis, ievilka šļircē precīzu devu, pieliecās un iedūra šļirces adatu gurnā. Otrā kāja viegli drebēja. Šķiet, ka viņa bija iedūrusi adatu pārāk dziļi – kad viņa to izvilka, pāri gurnam līdz pat celim noritēja neliela asins lāsīte. Lilija pabraucija deniņus un noslaucīja lūpu kaktiņos sakrājušās siekalas.

– Lilij, tev vajadzētu pirms katras duršanās sterilizēt adatu.

Neko neatbildējusi, viņa atgūlās gultā, kas stāvēja istabas kaktā, un aizsmēķēja cigaretī. Viņa izpūta dūmus tievā strūkļiņā, un uz kakla kustējās pietūkušie asinsvadi.

– Rjū, vai vēlies iedurt? Tur vēl mazliet palika.

– Šodien ne. Arī man mājās ir narkotikas, un pie manis ieradīsies daži draugi.